

Maar wij hebben reeds zooveel hooren praten en ondervonden dat het er meestal heel anders uitziet als men ter plaats komt dan 't geen men op een afstand voorspiegelt, dat we er ons niet aan gelegen laten en het toch maar wagen zullen. Toch is ons vertrouwen op den goeden uitval wat geknakt. Onze heel lange voetreis zal misschien ook al verloren moeite zijn, maar we nemen toch maar onze voorzorgen en zullen naar levensmiddelen uitzien, want honger is een lastige kameraad op reis. Nu echter ontwaren we dat de winkels ontriefd zijn alsof heel de stad was leeggeplunderd. Naarmate we verder zoeken worden we al minder-eischend, zoodat we eindelijk in een bakkerijtje terecht komen waar we een tarwenbroodje kunnen bemachtigen. In het kroegje waar we onzen koerier moesten ontmoeten, zagen we bij toeval eene reusachtige hesp liggen op de toonbank en daar gerieft men ons van eenige schellen, die wij tusschen de tarwe-snedes van ons broodje leggen.

En nu op Gods genade vooruit. Op den tram vernemen we dat Dr. Lauwers zooeven aangehouden is en opgebracht. De reden of 't verloop zullen we waarschijnlijk eerst in de Hollandsche bladen kunnen lezen als we daar aangekomen zijn. 't Lijkt ons almeer dat het hier minder pluis wordt en we best doen naar 't B e l o o f d e L a n d te trekken. Van uit de raampjes van onzen tram zien we, over heel de streek langs de Leie, duitsche recruten aan 't oefenen en loopgrachten aan 't maken — 't is alsof we door een echt slagveld reden. Door de reizigers worden alle soort bedenkingen uitgesproken over de beteekenis van die werkzaamheden, waarbij de veronderstelling van eene versterkte verdedigingslijn met als gevolg 't beschieten van Kortrijk de algemeen aangenomene blijkt.

In vreedestijd bracht de sneltrein ons in een uur van Kortrijk naar Gent. Nu echter zullen wij er een grooten halven dag aan besteden en na veel wisselvalligheden, laat in den avond te Gent aankomen. Niettemin

heerscht er eene opgewekte stemming onder de reizigers, met dit groot verschil bij vroeger, waar iedereen afgetrokken en zwijgzaam in zijn dagblad placht verdiept te zitten, er nu ongewone gespraakzaamheid heerscht; vertrouwelijk worden de gevaarten en ondervindingen in 't gemeen medegedeeld en iedereen is bereid zijn buurman in alles te helpen. Te Aarsele moeten we eruit en in groep, als eene karavaan van Cook, in de grilste mengeling, stappen heeren, juffers, kooplieden, marktloopsters ondereen. Men schikt zich in 't gezelschap zonder onderscheid van rang of staat — door toeval samengebracht, knoopt men op den stond kennis aan, omdat men weet een halven dag samen, dezelfde lotgevallen te moeten deelen. De weg dien wij te voet moeten afleggen is anderhalf uur ver; over Caneghem naar Ruysselede. Eene streek, die ik, dank zij den oorlogsnood, voor 't eerst te zien krijg en waar wij — Viérin en ik — gelegenheid vinden een besten vriend te kunnen bezoeken, die ons met veel hartelijkheid ontvangt en ons met raad en daad bijspringt, verrast als hij is door dat onverwachte bezoek.

Van hier gaat het weer per tram naar Ursel, waar wij nog eens te wachten hebben om over te stappen en eindelijk in den avond Gent bereiken. In vergelijking met Kortrijk maakt Gent op ons den indruk eener weeldestad. De winkels zijn helder verlicht en opgepropt van koopziende levensmiddelen; in de restauraties zijn de gasten — meest militairen — degelijk aan 't smullen en we doen er gereedelijk aan mede; terwijl loven wij den practischen geest der Gentenaren die eerst voor 't noodzakelijke weten te zorgen. Toevallig ontmoeten wij hier Fons Sevens, altijd even opgetogen en druk in de weer — hij is een genootschap van bakkers aan 't voorzitten! — Van hem vernemen we al het plaatselijke nieuws aangaande gekende Vlamingen. Hier voor 't eerst hoor ik dat er een soort minachting bestaat voor dezen die gevluht zijn en ginder in Holland den held